„Štvrté krídlo vám rozbúši srdce od prvej strany...
Nič podobné ste ešte nečítali."

JENNIFER L. ARMENTROUT,
BESTSELLEROVÁ AUTORKA SÉRIE *Z KRVI A POPOLA*

„Drak bez jazdca je tragédia.
Jazdec bez draka je mŕtvola."

REBECCA YARROS

REBECCA YARROS

Preložila Ivana Cingelová

IKAR

ŠTVRTÉ KRÍDLO

Rebecca Yarros
Fourth Wing

Copyright © 2023 by Rebbeca Yarros
All rights reserved.
Translation © 2023 by Ivana Cingelová
This edition is published by arrangement with Alliance Rights Agency c/o Entangled Publishing, LLC
Cover art and design by Bree Archer and Elizabeth Turner Stokes
Stock art by Peratek/Shutterstock
Interior map art by Amy Acosta and Elizabeth Turner Stokes
Interior endpaper map art by Melanie Korte
Interior design by Toni Kerr
Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9256-7

Štvrté krídlo je strhujúce fantastické dobrodružstvo odohrávajúce sa v brutálnom a súťaživom prostredí vojenskej školy pre dračích jazdcov. Obsahuje prvky ako vojna, bitky, zápasy, nebezpečné situácie, krv, násilie, zranenia, smrť, otrava, vulgarizmy a sex. Ak ste na niektorý z týchto elementov citliví, prosím, vezmite ich prítomnosť na vedomie a vstúpte do Basgiathskej vojenskej akadémie…

Aaronovi.
Môjmu vlastnému Kapitánovi Amerikovi.
Všetky tie nasadenia a sťahovania,
všetky tie krásne aj hrozné chvíle,
vždy sme v tom boli spolu, zlatko.

Na umelcov.
Moc pretvárať svet patrí vám.

Nasledujúci text z navarrčiny do moderného jazyka verne prepísala Jesinia Neilwartová, kurátorka Pisárskeho kvadrantu Basgiathskej vojenskej akadémie. Všetky udalosti sú pravdivé a mená boli zachované na pamiatku odvahy padlých. Zverujeme ich duše Malekovi.

BVA

BASGIATHSKÁ
VOJENSKÁ
AKADÉMIA

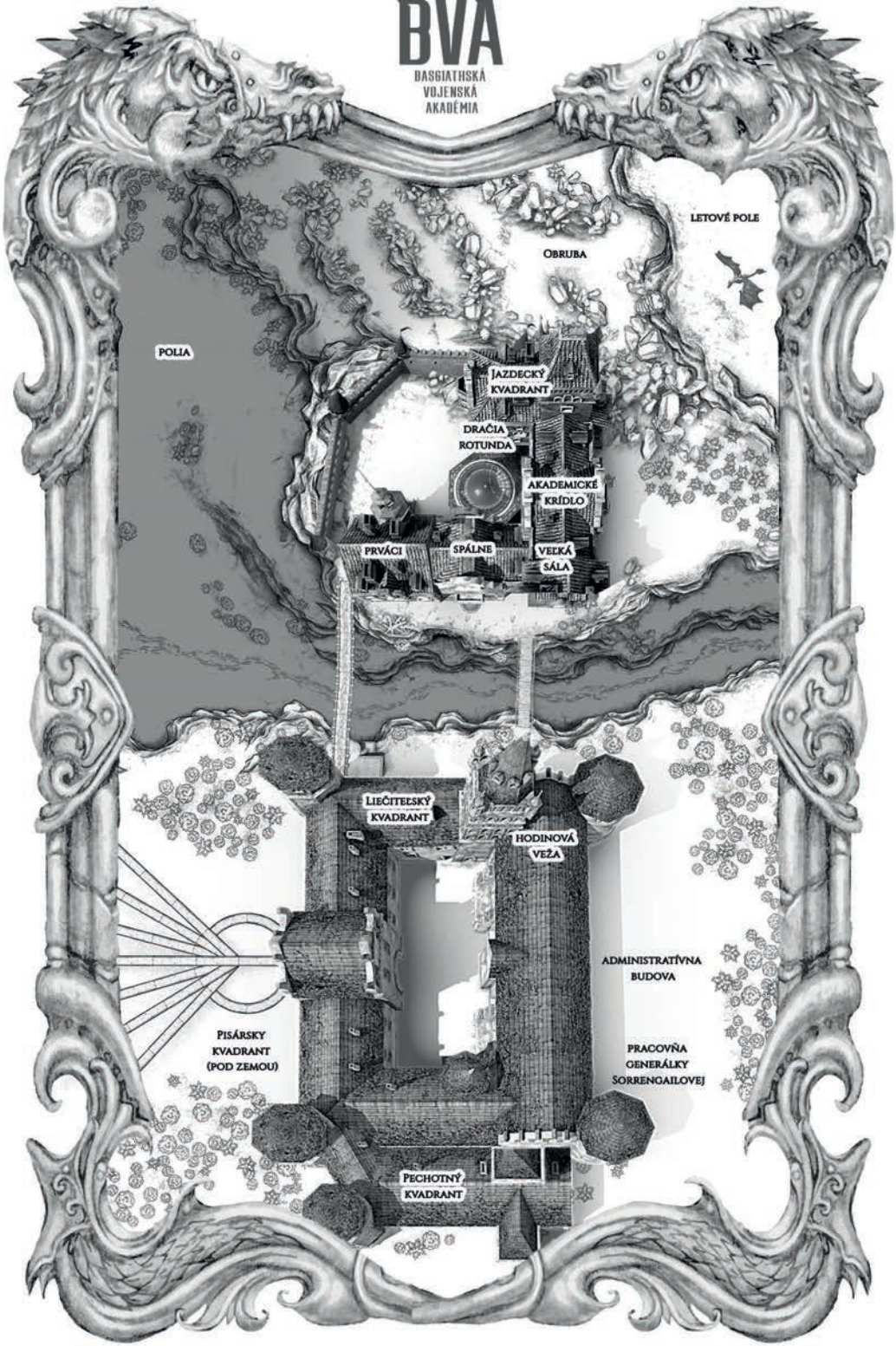

Drak bez jazdca je tragédia.
Jazdec bez draka je mŕtvola.

KÓDEX DRAČIEHO JAZDCA,
ČLÁNOK JEDEN, ČASŤ JEDEN

PRVÁ KAPITOLA

Odvodový deň je vždy najvražednejší. Možno preto je dnes ráno východ slnka mimoriadne krásny – pretože viem, že môže byť môj posledný. Utiahnem si popruhy ťažkého plátenného batoha a horko-ťažko sa vlečiem hore širokým schodiskom v kamennej pevnosti, kde žijem.

Dychčím od námahy, a keď dorazím na chodbu pred pracovňou generálky Sorrengailovej, pľúca mi horia. Takto som dopadla po šiestich mesiacoch intenzívneho cvičenia – sotva sa s desaťkilovým batohom vyškriabem po šiestich schodiskách.

Som totálne v riti.

Pred bránou čakajú na vstup do služby vo vybranom kvadrante tisícky najšikovnejších a najsilnejších dvadsaťročných ľudí z Navarre. Stovky z nich sa na štúdium v Jazdeckom kvadrante, šancu pridať sa k elite, pripravovali od narodenia. Ja som mala presne šesť mesiacov.

Strážnici s bezvýraznými tvárami na širokej chodbe na vrchole schodiska odo mňa odvracajú zrak, no to nie je žiadna novinka. Navyše – byť ignorovaná je to najlepšie, čo sa mi môže stať.

Basgiathská vojenská akadémia nie je známa svojou zhovievavosťou ku… no, ku komukoľvek, vrátane tých z nás, ktorí majú matky medzi jej veliteľmi.

Každého budúceho príslušníka navarrskej armády, či už sa rozhodne pre vzdelanie medzi liečiteľmi, pisármi, pechotou, alebo

jazdcami, čakajú tri roky za jej krutými stenami, kde z neho vybrúsia zbraň chrániacu naše horské hranice pred brutálnymi pokusmi o inváziu gryfských jazdcov z kráľovstva Poromiel.

Slabí tu neprežijú, predovšetkým v Jazdeckom kvadrante. Draci sa o to postarajú.

„Posielaš ju na smrť!“ zahrmí cez generálkine hrubé drevené dvere známy hlas a ja sa prudko nadýchnem. Na Kontinente žije iba jedna žena, ktorá je taká nerozumná, že sa odváži zvýšiť hlas na generálku, ale mala by byť na hranici s Východným krídlom. *Mira*.

V pracovni sa ozve tlmená odpoveď a ja siahnem na kľučku.

„Nemá šancu,“ kričí Mira, keď potlačím ťažké dvere, pričom ma môj batoh preváži vpred a ja takmer spadnem. *Doriti*.

Generálka za stolom zanadáva a ja sa zachytím o operadlo karmínového čalúneného gauča.

„Došľaka, mami, nezvládne si ani odniesť batoh,“ zavrčí Mira a priskočí mi na pomoc.

„Som v poriadku!“ Líca mi zahanbene horia, no prinútim sa vystrieť. Mira je doma päť minút a už sa ma snaží zachrániť. *Pretože tú záchranu potrebuješ, ty hlupaňa.*

Nič z tohto nechcem. Nechcem *nič* z Jazdeckého kvadrantu. Nechcem zomrieť. Radšej by som neprešla prijímacou skúškou a šla priamo do armády s väčšinou odvedencov. Ale *zvládnem* odniesť ten batoh a *zvládnem* sa o seba postarať.

„Och, Violet.“ Na plecia mi dopadnú silné ruky a zhora sa na mňa upriamia ustarostené hnedé oči.

„Ahoj, Mira.“ Kútikmi úst mi šklbne úsmev. Mira sa možno prišla rozlúčiť, ale mňa skrátka teší, že po niekoľkých rokoch znova vidím sestru.

Jej oči znežnejú a prstami mi zovrie plecia, akoby si ma chcela pritiahnuť do objatia, ale potom odstúpi a zastane po mojom boku, tvárou k našej matke. „Nemôžeš to dovoliť.“

„Už som to dovolila.“ Mama pokrčí plecami, okraje jej na mieru šitej čiernej uniformy sa zdvihnú a klesnú.

Odfrknem si. Toľko k nádeji, že si to rozmyslí. Niežeby som niekedy mohla čakať alebo čo i len dúfať v štipku súcitu od ženy, ktorá sa preslávila tým, že ho s nikým nemá.

„Tak to *zakáž*,“ zúri Mira. „Celý život sa pripravovala na prácu pisárky. Nevychovali ju ako jazdkyňu.“

„Na rozdiel od teba, však, poručíčka Sorrengailová?“ Mama sa oprie rukami o naleštený povrch stola a mierne sa predkloní, pričom nás skúmavo sleduje prižmúrenými očami, ktoré vyzerajú ako oči drakov vyrezaných v masívnych nohách nábytku. Nepotrebujem zakázanú moc čítať myšlienky, aby som presne vedela, čo vidí.

Dvadsaťšesťročná Mira je ako mladšia verzia našej matky. Je vysoká a má silné, pevné svaly, vypracované rokmi zápasenia a stovkami hodín strávených na dračom chrbte. Jej pokožka prakticky žiari zdravím a zlatohnedé vlasy má ako bojovníčka zastrihnuté nakrátko v tom istom štýle ako mama. No nejde ani tak o výzor, ako o rovnakú aroganciu, neochvejné presvedčenie, že patrí na oblohu. Mira je skrz-naskrz jazdkyňa.

Je všetko, čo ja nie, a mamino nesúhlasné pokrútenie hlavou dáva jasne najavo, že si to myslí tiež. Som príliš nízka. Príliš krehká. Namiesto kriviek som mala mať svaly a som v tomto zradnom tele trápne zraniteľná.

Mama vykročí k nám, jej naleštené čierne čižmy sa ligocú v mihotavej magickej žiare svietnikov na stenách. Zdvihne koniec môjho dlhého strieborného vrkoča, zamračí sa na miesto tesne nad plecami, kde hnedé pramene strácajú teplú farbu a pomaly prechádzajú do oceľovej striebornej na koncoch, a potom ho pustí. „Bledá koža, bledé oči, bledé vlasy.“ Jej pohľad mi vysaje odvahu až zo špiku kostí. „Akoby ti tá horúčka ukradla so silou aj zdravú farbu.“ Jej očami preblesne žiaľ a zvraští obočie. „Vravela som mu, aby ťa nedržal zavretú v tej knižnici.“

Nie je to prvý raz, čo ju počujem preklínať chorobu, ktorá ju takmer zabila, keď so mnou bola tehotná, alebo knižnicu, kde som vďaka otcovi našla druhý domov, keď ju sem poslali ako inštruktorku a jeho ako pisára.

„Tú knižnicu milujem,“ odseknem. Ubehol už viac než rok, odkedy otcovo srdce nakoniec predsa len vypovedalo službu, a Archívy sú stále jediné miesto, kde sa v tejto obrovskej pevnosti cítim ako doma, jediné miesto, kde stále cítim jeho prítomnosť.

„Povedala ako pravá dcéra pisára,“ odvetí mama ticho a zrazu to vidím – ženu, ktorou bývala, keď bol otec nažive. Jemnejšiu. Láskavejšiu… aspoň k rodine.

„Som dcéra pisára.“ Chrbát ma páli, takže zhodím z pliec batoh, nechám ho skĺznuť na podlahu a prvý raz od odchodu zo svojej izby sa poriadne nadýchnem.

Mama zažmurká a tá jemnejšia žena zmizne, ostane len generálka. „Si dcéra jazdkyne, máš dvadsať rokov a dnes je Odvodový deň. Dovolila som ti doštudovať, ale ako som ti povedala na jar, nedopustím, aby niektoré z mojich detí vstúpilo do Pisárskeho kvadrantu, Violet."

„Pretože pisári sú podradnejší ako jazdci?" zašomrem. Veľmi dobre si uvedomujem, že jazdci sú na vrchole spoločenskej aj vojenskej hierarchie. Fakt, že draci, s ktorými sú zviazaní, menia ľudí pre zábavu na uhoľ, tomu iba pomáha.

„Áno!" Jej typická vyrovnanosť na chvíľu zmizne. „A ak sa dnes odvážiš vstúpiť do tunela k Pisárskemu kvadrantu, zdrapnem ťa za ten smiešny vrkoč a osobne ťa dotiahnem na parapet."

Zdvihne sa mi žalúdok.

„Otec by to nechcel!" oborí sa na ňu Mira s krkom červeným od hnevu.

„Tvojho otca som milovala, ale je mŕtvy," odvetí mama, akoby hovorila o počasí. „Pochybujem, že má ešte na podobné veci názor."

Prudko sa nadýchnem, ale držím jazyk za zubami. Námietky nikam nepovedú. Mama si nikdy nevzala k srdcu nič, čo som jej kedy povedala, a dnes sa to nezmení.

„Poslať Violet do Jazdeckého kvadrantu je ako rozsudok smrti." Mira to s námietkami asi ešte nevzdala. Mira to s námietkami *nikdy* nevzdáva a frustrujúce na tom je, že mama ju za to rešpektuje. Nech žijú dvojaké metre. „Nie je dosť silná, mami! Už si tento rok stihla zlomiť ruku, každý druhý týždeň si niečo vykĺbi a nie je dosť vysoká, aby sa vyštverala na draka, ktorý bude dostatočne veľký, aby na ňom prežila bitku."

„To fakt, Mira?" Je normálna? Zatnem ruky v päste a zaborím nechty do dlaní. Vedieť, že moje šance na prežitie sú minimálne, je jedna vec. Počúvať, ako mi sestra vyhadzuje na oči moje nedostatky, je celkom iná. „Hovoríš, že som slabá?"

„Nie." Mira mi stisne ruku. „Len… krehká."

„To nie je o nič lepšie." Draci sa s *krehkými* ženami neviažu. Spaľujú ich na popol.

„Je taká drobná." Mama si ma premeria od hlavy po päty, všimne si, ako voľne na mne visia prepásaná krémová tunika a nohavice, ktoré som si v to ráno vybrala na svoju možnú popravu.

Odfrknem si. „To akože teraz vymenovávame moje chyby?"

„Nikdy som nepovedala, že je to chyba." Mama sa otočí k mojej sestre. „Mira, Violet za jedno predpoludnie pretrpí viac bolesti ako ty za celý týždeň. Ak je niektoré z mojich detí schopné Jazdecký kvadrant prežiť, je to ona."

Zdvihnem obočie. Znelo to ako kompliment, ale pri mame si nikdy nie som istá.

„Koľko kandidátov na jazdcov zomrie v Odvodový deň, mami? Štyridsať? Päťdesiat? Tak veľmi sa nevieš dočkať, až pochováš ďalšie dieťa?" pení Mira.

Trhne mnou, pretože teplota v miestnosti prudko klesne. Môže za to mama a jej búrková pečatná moc, ktorá k nej prúdi cez jej draka menom Aimsir.

Pri spomienke na brata mi zovrie hruď. Odkedy Brennan a jeho drak pred piatimi rokmi padli v boji proti Tyrrendorskému povstaniu na juhu, nikto sa ich neodvažuje ani spomenúť. Mama ma toleruje a Miru rešpektuje, ale Brennana milovala.

Otec takisto. Začal trpieť bolesťami v hrudi krátko po Brennanovej smrti.

Mama zatne čeľuste a jej nevraživý pohľad vraví, že toto si Mira vypije.

Sestra prehltne, ale nenechá sa zastrašiť.

„Mami," začnem. „Nechcela…"

„Okamžite. Vypadni. Poručíčka." Mamine slová v mrazivej pracovni sprevádzajú jemné obláčiky pary. „Ešte než tvojej jednotke oznámim, že si odišla bez priepustky."

Mira sa vystrie, prikývne, vojensky precízne sa zvrtne a bez slova vykročí k dverám, pričom cestou schmatne malý batoh.

Toto je prvý raz za niekoľko mesiacov, čo sme s mamou samy.

Zahľadí sa mi do očí, zhlboka sa nadýchne a teplota stúpne. „Pri prijímacej skúške si sa v rýchlosti a obratnosti umiestnila medzi najlepšou štvrtinou. Poradíš si. Všetci Sorrengailovci si poradia." Prejde mi hánkami po líci, len sotva sa obtrie o moju pokožku. „Tak veľmi sa podobáš na otca," zašepká, no potom si odkašle a o niekoľko krokov ustúpi.

Za prejavovanie emócií sa asi zásluhy neudeľujú.

„Najbližšie tri roky sa k tebe nebudem môcť hlásiť," oznámi, keď sa oprie o okraj stola. „Keďže ti ako veliaca generálka budem vysoko nadriadená."

„Ja viem." Vzhľadom na skutočnosť, že sa ku mne sotva hlási už teraz, ma práve toto trápi najmenej.

„Zároveň s tebou nikto nebude zaobchádzať v rukavičkách len preto, že si moja dcéra. Skôr k tebe budú všetci prísnejší, aby si sa osvedčila." Nadvihne obočie.

„Som si toho vedomá." Ako dobre, že som posledných pár mesiacov, odkedy mama vyrukovala so svojím rozkazom, trénovala s majorom Gillsteadom.

Vzdychne si a silene sa usmeje. „Takže sa uvidíme v údolí pri Kresaní, kandidátka. Hoci z teba za súmraku už zrejme bude kadetka."

Alebo budem mŕtva.

Ani jedna z nás to nevysloví.

„Veľa šťastia, kandidátka Sorrengailová." Vráti sa späť za stôl a prakticky ma tým pošle preč.

„Ďakujem, generálka." Vyhodím si na plecia batoh a vyjdem z jej pracovne. Strážnik za mnou zavrie dvere.

„Totálne jej preskočilo," ozve sa Mira zo stredu chodby, z miesta priamo medzi dvoma strážnikmi.

„Povedia jej, že to o nej vyhlasuješ."

„Ako keby si to sami nemysleli," precedí pomedzi zuby. „Poďme. Máme len hodinu, kým sa kandidáti budú musieť hlásiť v kvadrantoch, a keď som sem letela, videla som ich pred bránami čakať tisícky." Vykročí a zavedie ma dole kamenným schodiskom a chodbami k mojej izbe.

Teda… k mojej *bývalej* izbe.

Za tridsať minút, čo som bola preč, uložili všetky moje osobné veci do kopy debien v rohu. Žalúdok mi oťažie až k drevenej podlahe. Nechala zbaliť celý môj život do pár škatúľ.

„Je brutálne organizovaná, to jej uznávam," zamrmle Mira, otočí sa ku mne a neskrývane po mne prejde pohľadom, akoby si o mne utvárala názor. „Dúfala som, že jej to vyhovorím. Nikdy si nebola predurčená vstúpiť do Jazdeckého kvadrantu."

„Spomínala si." Nadvihnem na ňu obočie. „Niekoľkokrát."

„Prepáč." Zaškľabí sa, sadne si na zem a vysype svoj batoh.

„Čo to robíš?"

„Niečo, čo pre mňa urobil Brennan," odvetí nežne a mne zovrie hrdlo žiaľ. „Vieš narábať s mečom?"

Pokrútim hlavou. „Príliš ťažký. Ale s dýkami som celkom rýchla." Fakt rýchla. Rýchla ako blesk. Nedostatok sily dorovnávam rýchlosťou.

„Aj som si myslela. Dobre. Teraz zhoď ten batoh a vyzuj si tie príšerné čižmy." Prehrabe sa vecami, ktoré priniesla, a podá mi nové čižmy a čiernu uniformu. „Daj si na seba toto."

„Čo sa ti nepáči na mojom batohu?" spýtam sa, ale aj tak ho spustím na zem. Okamžite ho otvorí a vytiahne všetko, čo som si starostlivo zabalila. „Mira! Balila som to celú noc!"

„Nesieš toho priveľa a tými čižmami si koleduješ o smrť. Skĺzneš na ich hladkých podrážkach priamo dole. Dala som ti vyrobiť jazdecké čižmy s gumenou podrážkou, len pre prípad, a toto, moja drahá Violet, je ten najhorší možný prípad." Do vzduchu začnú lietať knihy, ktoré pristávajú v blízkosti debien.

„Hej, môžem si vziať to, čo sama odnesiem, a tie si zobrať chcem!" Vrhnem sa po ďalšiu knihu, ešte než ju stihne zahodiť, a len tak-tak sa mi podarí zachrániť svoju obľúbenú zbierku temných mýtov.

„Si pre tie knihy ochotná zomrieť?" spýta sa s príkrym pohľadom.

„Zvládnem ich odniesť!" Všetko je nesprávne. Mala som knihám zasvätiť život, nie ich odhadzovať do rohu, aby som si odľahčila batoh.

„Nie. Nezvládneš. Vážiš sotva trikrát toľko, čo ten batoh, parapet nemá na šírku ani pol metra, je šesťdesiat metrov nad zemou, a keď som sa naposledy pozrela von, schyľovalo sa k dažďu. Neodsunú tvoj prechod len preto, že sa na moste bude trochu šmýkať, segra. Spadneš. Zomrieš. Teraz ma už budeš počúvať? Alebo sa pridáš k ostatným mŕtvym kandidátom, ktorých mená budú zajtra ráno čítať?" V jazdkyni predo mnou nie je ani stopy po mojej staršej sestre. Táto žena je prezieravá, prešibaná a možno trochu krutá. Prežila celé tri roky iba s jednou jazvou, ktorú jej pri Kresaní uštedril jej vlastný drak. „Pretože to je všetko, čo z teba zostane. Ďalší náhrobok. Ďalšie meno vypálené do kameňa. Vykašli sa na knihy."

„Túto mám od otca," zamrmlem a pritlačím si zväzok k hrudi. Možno je pre deti, len zbierka príbehov, ktoré nás varujú pred mámením mágie, dokonca démonizujú drakov, ale je to všetko, čo mi po ňom ostalo.

Vzdychne si. „To je tá stará zbierka povier o temných veneroch a ich wyvernoch? Nečítala si ju už tisíckrát?"

„Možno aj viac," priznám. „A sú to *venini*, nie veneri."

„Otec a jeho alegórie," povzdychne si. „Ak budeš používať moc, ktorá k tebe neprišla cez tvojho draka, pod posteľ sa ti schovajú červenooké monštrá, ktoré ťa budú chcieť uniesť na svojich dvojnohých

zveroch, aby si sa pripojila k ich temnej armáde." Vytiahne z batoha poslednú knihu, ktorú som si zabalila, a podá mi ju. „Vykašli sa na knihy. Otec ťa nezachráni. Skúšal to. Ja som to skúšala. Rozhodni sa, Violet. Chceš zomrieť ako pisárka? Alebo žiť ako jazdkyňa?"

Vrhnem pohľad na knihy v svojich rukách a rozhodnem sa. „Si hrozná otrava." Odložím knihu príbehov do rohu, ale tú druhú si nechám a obrátim sa k sestre.

„Hrozná otrava, ktorá ťa udrží naživе. Načo ti bude táto?" spýta sa.

„Na zabíjanie ľudí." Podám jej ju.

Po tvári sa jej pomaly rozleje úsmev. „Dobre. Tú si môžeš nechať. Teraz sa prezleč, kým pretriedim zvyšok." Vysoko nad nami zazvoní zvon. Máme štyridsaťpäť minút.

Rýchlo sa oblečiem, ale vo všetkom sa cítim, akoby to patrilo niekomu inému, hoci je to zjavne šité pre mňa. Tuniku vymením za priliehavú čiernu košeľu s dlhými rukávmi a voľné nohavice nahradia kožené, ktoré mi priľnú ku každej krivke. Potom mi Mira na košeľu zašnuruje vestový korzet.

„Takto sa ti nebude odierať o kožu," vysvetlí.

„Vyzerám ako v jazdeckom výstroji do bitky." Musím uznať, že oblečenie je brutálne, aj keď si v ňom pripadám ako podvodníčka. *Bohovia, naozaj je to tu.*

„Presne, pretože práve to ťa čaká. Ideš do bitky."

Kombinácia kože a neznámej látky ma halí od kľúčnej kosti až tesne pod pás, vinie sa mi okolo pŕs a prechádza mi cez plecia. Krížom cez hrudník nahmatám skryté puzdrá.

„Na dýky."

„Mám iba štyri." Zdvihnem ich z kopy na zemi.

„Získaš ďalšie."

Zasuniem dýky do puzdier, akoby sa aj moje rebrá premenili na zbraň. Dizajn je geniálny. S puzdrami na hrudníku a na stehnách mám čepele ľahko na dosah. Takmer sa v zrkadle nespoznávam. Vyzerám ako jazdkyňa. Stále sa cítim ako pisárka.

O niekoľko minút je polovica môjho batoha naukladaná na debnách. Mira ma znovu zbalila, vyhodila všetko, čo pokladala za nepotrebné, a takmer všetko sentimentálne, pričom zo seba chrlila rady o tom, ako prežiť v kvadrante. Potom ma prekvapí tým najsentimentálnejším, čím môže – povie mi, aby som si jej sadla medzi kolená, nech mi môže zapliesť vlasy do koruny.

Pripadám si, akoby som namiesto dospelej ženy bola znova dieťaťom, ale poslúchnem ju.

„Čo je to?“ Skúmavo prejdem prstami po materiáli priamo nad srdcom a škrabnem doň nechtom.

„Niečo, čo som navrhla,“ vysvetlí, zatiaľ čo mi na hlave zapletá až bolestivo tesný vrkoč. „Nechala som to vyrobiť špeciálne pre teba a vnútri sú zašité šupiny z Teinea, takže na to daj pozor.“

„Dračie šupiny?“ Prudko k nej otočím hlavu. „Ako? Teine je obrovský.“

„Náhodou poznám jazdca, ktorý dokáže veľké veci zmenšiť.“ Po perách jej preletí šibalský úsmev. „A tie malé… výrazne zväčšiť.“

Zagúľam očami. Mira o mužoch vždy hovorila oveľa otvorenejšie ako ja o tých… dvoch svojich. „Výrazne, vravíš?“

Zasmeje sa a potom ma potiahne za vrkoč. „Hlavu hore. Mala si sa dať ostrihať.“ Pritiahne mi pramene tesne k hlave a pokračuje so zapletaním. „V zápasoch a v bitkách ti tie vlasy budú na príťaž, nehovoriac o tom, že z teba urobia obrovský cieľ. Nikto iný nemá vlasy prechádzajúce do strieborna a aj bez toho po tebe všetci pôjdu.“

„Dobre vieš, že z nich farbivo postupne vyprcháva bez ohľadu na dĺžku.“ Moje oči sú rovnako nerozhodné, svetlohnedé a plné modrých a jantárových odtieňov, akoby sa nevedeli prikloniť k ani jednej z tých farieb. „Navyše, ak si odmyslíme, ako ten odtieň všetci riešia, moje vlasy sú to jediné, čo je na mne absolútne zdravé. Keby som si ich ostrihala, mala by som pocit, akoby som trestala svoje telo za to, že konečne spravilo niečo dobre, a tiež nemám potrebu skrývať, kto som.“

„To nie.“ Mira trhne za môj vrkoč, potiahne mi hlavu dozadu a naše pohľady sa stretnú. „Si tá najmúdrejšia žena, akú poznám. Nezabudni na to. Tvojou najsilnejšou zbraňou je mozog. Prekabáť ich, Violet. Počuješ ma?“

Prikývnem, ona povolí zovretie, dopletie môj vrkoč a prikáže mi postaviť sa, pričom ďalej zhŕňa roky skúseností do pätnástich uponáhľaných minút a stíchne len vtedy, keď sa potrebuje nadýchnuť.

„Buď všímavá. Môžeš byť tichá, ale uisti sa, že si všímaš všetko a všetkých okolo seba tak, aby si to využila v svoj prospech. Čítala si Kódex?“

„Niekoľkokrát.“ Kniha pravidiel pre Jazdecký kvadrant má len zlomok dĺžky tých pre ostatné divízie. Pravdepodobne preto, že jazdci nevedia dodržiavať pravidlá.

„Dobre. Takže vieš, že ostatní jazdci ťa môžu kedykoľvek zabiť, a krvilační kadeti to *skúsia*. Menej kadetov znamená väčšiu šancu pri Kresaní. Drakov ochotných viazať sa nikdy nie je dosť, a ak je niekto taký nezodpovedný, že sa nechá zabiť, nie je draka hoden."

„Okrem spánku. Zaútočiť na spiaceho kadeta je hrdelný zločin. Článok tri…"

„Áno, ale to neznamená, že budeš v noci v bezpečí. Spi v tomto, ak môžeš." Poklepká mi po korzete na bruchu.

„Jazdeckú čiernu si máš zaslúžiť. Určite by som si dnes nemala vziať tuniku?" Prejdem rukami po koženom odeve.

„Vietor hore na parapete sa oprie do voľnej látky ako do plachty." Podá mi môj teraz už oveľa ľahší batoh. „Čím tesnejšie oblečenie, tým väčšiu šancu budeš mať tam hore aj pri zápasoch. Nikdy si to brnenie neskladaj. *Nikdy* neodkladaj dýky." Ukáže na puzdrá na svojich stehnách.

„Niekto ma obviní, že som si ich nezaslúžila."

„Si Sorrengailová," odsekne, akoby to stačilo. „Na také reči sa vyser."

„Podľa teba s tými dračími šupinami nepodvádzam?"

„Keď raz vyjdeš hore na tú vežu, podvádzanie prestane byť podstatné. Podstatné sú len prežitie a smrť." Zazvoní zvon – ostáva iba tridsať minút. Mira prehltne. „Je takmer čas. Pripravená?"

„Nie."

„To som nebola ani ja." Kútik pier sa jej skrúti do úškľabku. „A to som sa pripravovala celý život."

„Dnes v žiadnom prípade nezomriem." Prevesím si batoh cez plecia a nadýchnem sa o niečo ľahšie ako ráno. Manipuluje sa s ním nekonečne jednoduchšie.

Keď zostupujeme rozličnými schodiskami, chodby centrálnej, administratívnej časti pevnosti sú strašidelne tiché, no čím nižšie zídeme, tým je hluk zvonka silnejší. Cez okná vidím na trávnatých poliach tesne pred hlavnou bránou tisícky kandidátov, ktorí sa objímajú a lúčia so svojimi blízkymi. Podľa toho, čo som videla po minulé roky, odíde väčšina z nich od svojich rodín až pri poslednom zvonení. Štyri cesty vedúce k pevnosti sú plné koní a povozov, predovšetkým na mieste pred akadémiou, kde sa zbiehajú, ale nevoľno mi príde práve z prázdnych vozov na okraji polí.

Sú na telá.

Tesne predtým, ako zahneme za posledný roh a vyjdeme na dvor, Mira zastane.

„Čo sa… *Uf.*“ Prudko si ma pritiahne k hrudi a v relatívnom súkromí chodby ma silno objíme.

„Ľúbim ťa, Violet. Nezabudni na nič z toho, čo som ti povedala. Nestaň sa ďalším menom na zozname mŕtvych.“ Hlas sa jej zachveje, ja oviniem ruky okolo jej hrude a pevne ju stisnem.

„Budem v poriadku,“ sľúbim.

Prikývne, pričom bradou ťukne na vrchol mojej hlavy. „Ja viem. Poďme.“

Nepovie nič viac, len sa odtiahne a vykročí k preplnenému dvoru za hlavnou bránou pevnosti. Neformálne na ňom postávajú inštruktori, velitelia a dokonca aj naša matka, a všetci čakajú, až chaos za múrmi vystrieda poriadok vnútri. Spomedzi všetkých dverí vo vojenskej akadémii je hlavná brána jediná, ktorou dnes neprejdú žiadni kadeti, keďže každý kvadrant má svoj vstup a priestory. Dopekla, jazdci majú vlastnú citadelu. Banda namyslených, egoistických chujov.

Vydám sa za Mirou a niekoľkými rýchlymi krokmi ju dobehnem.

„Nájdi Daina Aetosa,“ prikáže mi, keď prejdeme cez dvor k otvorenej bráne.

„Daina?“ Nemôžem si pomôcť, no pri myšlienke, že znova uvidím Daina, sa s rozbúšeným srdcom usmejem. Nevideli sme sa už rok a chýbajú mi jeho nežné hnedé oči a jeho smiech, pri ktorom sa smeje celým telom. Chýbajú mi naše priateľstvo a chvíle, keď som si myslela, že za správnych okolností by mohlo prerásť do niečoho viac. Chýba mi to, ako sa na mňa pozeral, akoby som bola niekto, kto stojí za povšimnutie. Skrátka mi chýba… on.

„Odišla som z kvadrantu pred tromi rokmi, ale počula som, že sa mu darí, a ochráni ťa. Nevyškieraj sa tak,“ vyhreší ma. „Bude druhák.“ Zamáva na mňa prstom. „S druhákmi sa neblbne. Ak si chceš s niekým užiť, čo by si mala,“ nadvihne obočie, „robiť často, keďže nikdy nevieš, čo ťa na druhý deň čaká, tak s niekým zo svojho ročníka. Nie je nič horšie ako kadetské klebety, že si sa prespala do bezpečia.“

„Takže si môžem zobrať do postele hocikoho z prvákov,“ uistím sa s letmým úškrnom. „Len nie druhákov ani tretiakov.“

„Presne tak.“ Žmurkne.

Prejdeme cez bránu, opustíme pevnosť a pridáme sa k organizovanému chaosu vonku.